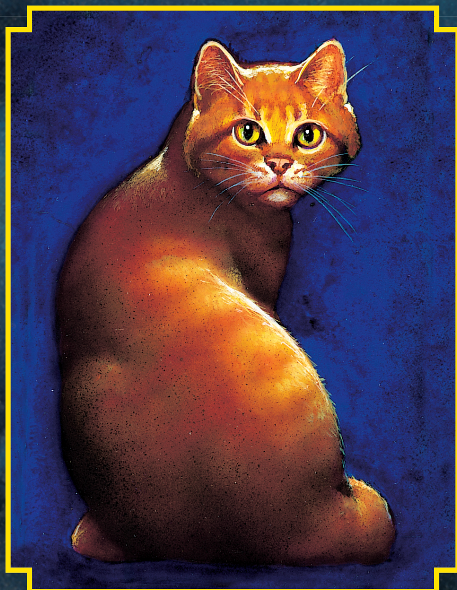
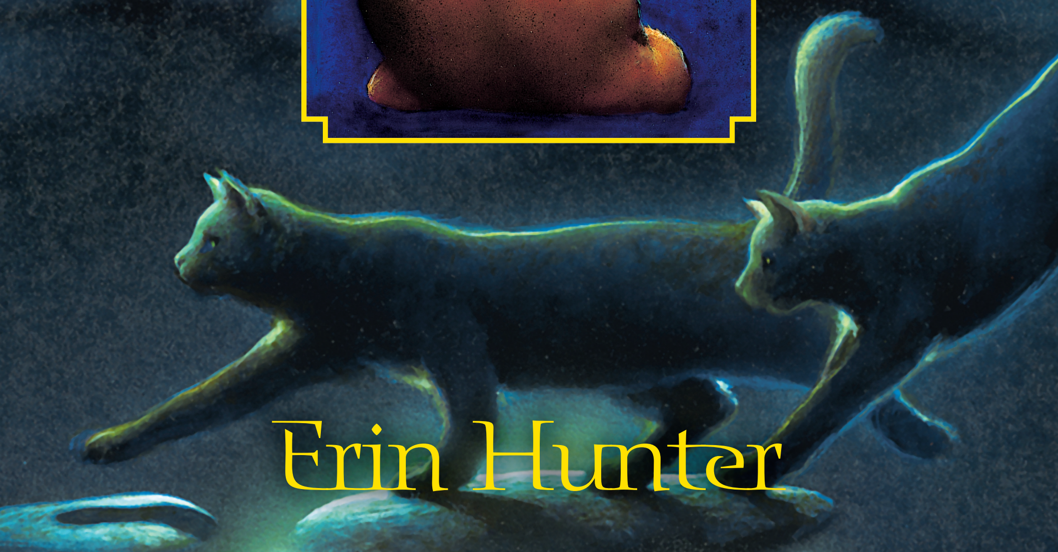
Kriger-KATTENE

Hemmelighedernes skov

Erin Hunter

SOHN

KRIGERKATTENE

3. Hemmelighedernes skov

KRIGERKATTENE

1. Ud i vildnisset
2. Ild og is
3. Hemmelighedernes skov

Udkommer snart:
4. Uvejret kommer
5. En farlig sti
6. Den mørkeste time

Erin Hunter

KRIGERKATTENE

Hemmelighedernes skov

PÅ DANSK VED GABRIELA LUNDBYE

SOHN

Krigerkattene
3. Hemmelighedernes skov
Oversat fra engelsk af Gabriela Lundbye
Originalens titel:
Warrior Cats
3. Forest of Secrets

Series created by Working Partners Limited
First published by HarperCollins Children's Books, 2003

Omslagslayout til den danske udgave: Lars Rosenquist Bech-Jessen
Published by Forlaget Sohn, Christiansdal 64, 2650 Rødovre, Denmark
Grafisk tilrettelægning: Støvring Bogfremstilling
Bogen er sat med Garamond hos ansats@provinsen
og trykt hos WS Bookwell, Finland
ISBN 978-87-7122-032-2

1. udgave, 1. oplag 2012

Til Schrödi, som nu jager sammen med Stjerneklanen,
og til Abbey Cruden, som har mødt den rigtige Ildhjerte.

En særlig tak til Cherith Baldry.

KLANERNES OPDELING

TORDENKLANEN

ANFØRER	**Blåstjerne** – blågrå hunkat med et smukt sølvskær omkring snuden
NÆST-KOMMANDERENDE	**Tigerklo** – stor hankat med mørkebrune striber og usædvanlig lange kløer på forpoterne
HEALERKAT	**Gultand** – gammel, mørkegrå hunkat med et fladt, bredt ansigt, tidligere medlem af Skyggeklanen **Lærling: Kokspote** – mørkegrå hunkat
KRIGERE	(hankatte samt hunkatte uden killinger) **Hvidstorm** – stor, hvid hankat **Lærling: Lyspote** **Mørkstribe** – elegant hankat med sorte og grå striber **Langhale** – lys hankat med sorte striber **Lærling: Rappote** **Stormvind** – hurtig, stribet hankat **Pilepels** – hunkat med meget lysegrå pels og usædvanlig blå øjne

Musepels – lille, sortbrun hunkat
Lærling: Tornpote

Ildhjerte – smuk, rødlig hankat
Lærling: Skypote

Gråstribe – langhåret, helt grå hankat
Lærling: Bregnepote

Støvpels – mørkebrun, stribet hankat

Sandstorm – lys, rødlig hunkat

LÆRLINGE

(ældre end seks måner, under uddannelse til krigere)

Rappote – sort-hvid hankat

Bregnepote – gyldenbrun, stribet hankat

Skypote – langhåret, hvid hankat

Lyspote – hvid hunkat med rødlige pletter

Tornpote – gyldenbrun, stribet hankat

Kokspote – mørkegrå hunkat, healerkatlærling

DRONNINGER

(hunkatte, som venter sig eller tager sig af killinger)

Frostpels – smuk, hvid kat med blå øjne

Solplet – køn, stribet kat

Gyldenblomst – lys, rødlig kat

Månepels – lys, stribet kat og den ældste blandt dronningerne

ÆLDSTE

(tidligere krigere eller dronninger, nu fri for pligter)

Korthale – stor, mørkebrun stribet hankat, som har mistet en del af halen

Lilleøre – grå hankat med meget små ører. Den ældste hankat i Tordenklanen

Pjaltepels – lille, sort-hvid hankat

Enøje – lysegrå hunkat, den ældste kat i Tordenklanen. Næsten helt blind og døv

Plethale – førhen meget køn, skildpaddefarvet hunkat med en flot, broget pels

Blodhale – langhåret, mørkebrun, stribet hankat. Blind, tidligere anfører for Skyggeklanen

SKYGGEKLANEN

ANFØRER

Natstjerne – gammel, sort hankat

NÆST-KOMMANDERENDE

Slaggepels – tynd, grå hankat

HEALERKAT

Drypnæse – lille, gråhvid hankat

KRIGERE

Stumphale – brunstribet hankat
Lærling: Brunpote

Vådfod – gråstribet hankat
Lærling: Egepote

Dværgsky – meget lille, stribet hankat

DRONNINGER	**Morgensky** – lille, stribet kat
	Mørkblomst – sort kat
	Valmue – kat med lysebrune striber og lange ben

VINDKLANEN

ANFØRER	**Storstjerne** – sort-hvid hankat med en meget lang hale
NÆST-KOMMANDERENDE	**Dødfod** – sort hankat med en forvreden fod
HEALERKAT	**Barkansigt** – brun hankat med en kort hale
KRIGERE	**Mudderklo** – spraglet, mørkebrun hankat **Lærling: Spindpote**
	Splitøre – stribet hankat **Lærling: Stormpote**
	Knurhår – ung, brunstribet hankat **Lærling: Hvidpote**
DRONNINGER	**Askefod** – grå kat
	Morgenblomst – skildpaddefarvet kat

FLODKLANEN

ANFØRER	**Krumstjerne** – kæmpestor, lys hankat med skæv kæbe
NÆST-KOMMANDERENDE	**Leopardpels** – gyldenstribet hunkat med usædvanlige pletter på pelsen
HEALERKAT	**Mudderpels** – langhåret, lysebrun hankat
KRIGERE	**Sortklo** – røgfarvet hankat **Lærling: Tungpote**
	Stenpels – grå hankat med ar på ørerne **Lærling: Skyggepote**
	Støjmave – mørkebrun hankat **Lærling: Sølvpote**
	Sølvflod – køn, slank, sølvstribet hunkat
DRONNINGER	**Tågefod** – mørkegrå kat
ÆLDSTE	**Gråpyt** – tynd, grå hunkat med skjoldet pels og ar omkring snuden

KATTE UDEN FOR KLANERNE

Pjuske – buttet, venlig, sort-hvid hankat, som bor i et hus ved skovbrynet

Aks – sort-hvid hankat, som lever på en gård tæt ved skoven

Sortfod – stor, hvid hankat med kæmpestore, kulsorte poter. Tidligere næstkommanderende i Skyggeklanen

Klippesten – sølvstribet hankat, tidligere kriger i Skyggeklanen

Ravnepote – tynd, sort hankat med en lille, hvid plet på brystet og hvid halespids. Bor på gården sammen med Aks

Prinsesse – lysebrun, stribet kælekat med påfaldende hvide pletter på bryst og poter

Højklipperne
Aks' gård
Vindklanens lejr
De Fire Træer
Vandfald
Ugle-træet
Sol-klipperne
Flodklanens lejr

Ådselsstedet

Skyggeklanens lejr

Tordenstien

Tordenklanens lejr

Den store ahorn

Slangeklipperne

Den sandede fordybning

De høje fyrretræer

Tobensstedet

Træskærerstedet

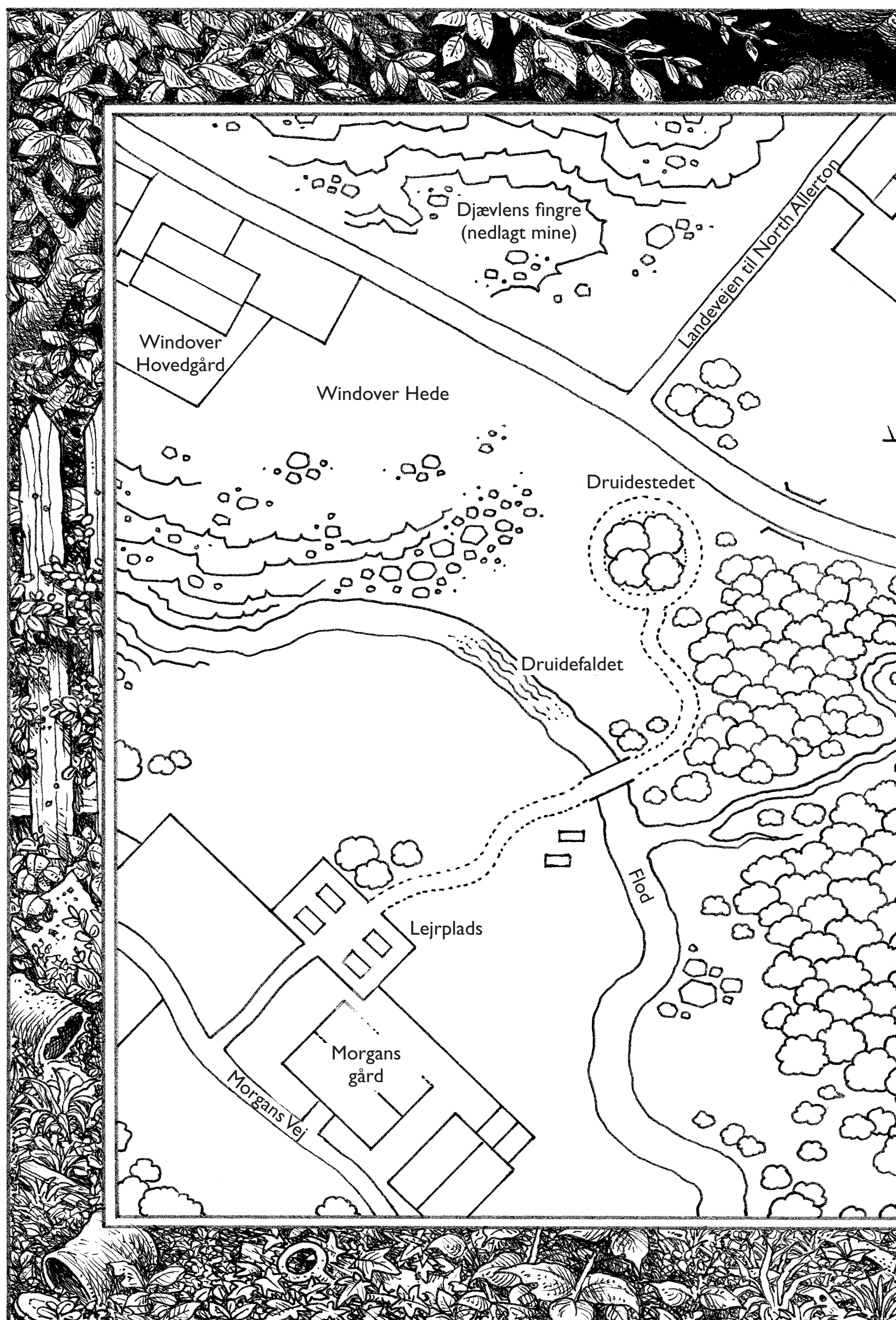

TORDENKLANEN

FLODKLANEN

SKYGGEKLANEN

VINDKLANEN

STJERNEKLANEN

Djævlens fingre
(nedlagt mine)
Landevejen til North Allerton
Windover
Hovedgård
Windover Hede
Druidestedet
Druidefaldet
Flod
Lejrplads
Morgans
gård
Morgans Vej

Losseplads

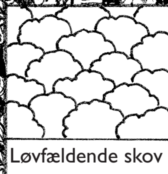
Windover Landevej

Whitehartskoven

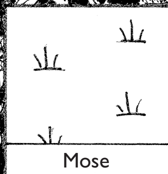
Chelfordskoven

Chelford Savværk

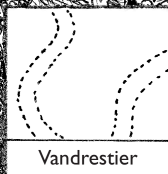
Chelford

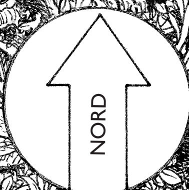

PROLOG

Kulden holdt skoven, markerne og mosen i et isnende greb. Alt var dækket af et tæppe af sne, der funklede blegt i nymånens skær. Intet brød skovens dybe stilhed, kun den blide lyd af sne, som en gang imellem gled ned fra træernes grene, og den svage raslen fra tørt siv, når vinden fór igennem det. Selv flodens mumlen blev dæmpet af det tykke lag is, der strakte sig fra den ene bred til den anden.

Men noget bevægede sig ved flodbredden. En stor hankat dukkede op fra sivene. Hans pels, der havde samme farve som visne bregner, strittede, så han kunne holde varmen. Med hvert skridt sank han dybt ned i de bløde driver, og han rystede utålmodigt sneen af sine poter.

Foran ham kæmpede to små killinger sig fremad, mens de mjavede ulykkeligt. Pelsen på deres ben og maver var sammenfiltret til frosne klumper. De havde svært ved at komme frem i den løse sne, men hver gang de forsøgte at gøre holdt, skubbede hankatten dem videre.

De tre katte fulgte flodens løb, indtil den blev bredere. Pludselig dukkede der en lille ø op ikke langt fra bredden. Den var omgivet af tæt siv, hvis tørre stængler rakte op gennem isdækket. Forkrøblede, bladløse piletræer skjulte øens midte med deres snedækkede grene.

„Nu er vi der næsten," mjavede den bregnefarvede hankat opmuntrende. „Følg efter mig."

Han gled ned ad flodbredden og kom ud på en smal, tilfrossen sti, der førte gennem sivene. Derfra sprang han over på øens tørre, knasende jord. Den største af killingerne kravlede efter ham, men den mindste brød sammen på isen og blev liggende, mens den mjavede jammerligt. Efter et kort øjeblik sprang hankatten ned til den og prø-

vede at skubbe den op på poterne, men ungen var så udmattet, at den slet ikke kunne røre sig. Hankatten slikkede dens ører i et akavet forsøg på at trøste den, tog derefter det lille skrog op ved nakkeskindet og bar det over på øen.

Bag piletræerne lå et stykke åbent land med nogle buske. Jorden her var dækket af sne, og potetrin fra mange katte løb på kryds og tværs over lysningen, som virkede forladt. Men fra deres gemmesteder iagttog klare øjne hankatten, som gik hen til det største buskads og maste sig igennem det yderste lag af sammenfiltrede grene.

Den isnende kulde blev afløst af killingeredens varme og duften af mælk. I en dyb rede af mos og lyng ammede en grå hunkat en enkelt stribet killing. Hun løftede hovedet for at se på hankatten, der nærmede sig og blidt lagde ungen, som han havde båret, på jorden. Den anden killing kom vaklende ind i killingereden efter ham og prøvede at kravle ind i reden.

„Egehjerte?" mjavede hunkatten. „Hvad har du med dig?"

„Killinger, Gråpyt," svarede Egehjerte. „Kan du tage dem til dig? De har brug for en mor, der sørger for dem."

„Men …" Gråpyts ravfarvede øjne fik et chokeret udtryk. „Hvis unger er de? De er ikke fra Flodklanen. Hvor fandt du dem?"

„Jeg fandt dem i skoven." Egehjerte undveg Gråpyts blik, mens han talte. „De var heldige, at de ikke var blevet fundet af en ræv inden."

„I skoven?" mjavede dronningen, og hendes stemme lød hæs af vantro. „Egehjerte, lad være med at tale til mig, som om jeg har en musehjerne. Hvilken kat ville forlade sine killinger i skoven, især i dette vejr?"

Egehjerte trak på skuldrene. „Vagabonder måske, eller toben. Hvad ved jeg? Jeg kunne i hvert fald ikke efterlade dem dér, vel?" Han trykkede snuden ind til den mindste af killingerne, som lå fuldstændig stille. Kun dens tynde ribben bevægede sig hurtigt op og ned i takt med dens åndedrag. „Jeg beder dig, Gråpyt, dine andre unger er døde, og de to her dør også, hvis du ikke hjælper dem."

Gråpyts øjne blev mørke af smerte. Hun så ned på killingerne, som

lå og mjavede jammerligt med deres små, lyserøde munde på vid gab. „Jeg har rigeligt med mælk," hviskede hun, næsten til sig selv. „Selvfølgelig tager jeg mig af dem."

Egehjerte udstødte et lettet suk. Han løftede først den ene og så den anden killing op og lagde dem over til Gråpyt. Hun skubbede dem blidt ind til sin mave, ved siden af sin egen unge, hvor de straks begyndte at die.

„Jeg forstår det stadig ikke," mjavede Gråpyt, da killingerne havde fundet sig til rette. „Hvad laver to unger helt alene i skoven midt i den bladløse årstid? Deres mor må være vanvittig."

Den bregnefarvede hankat stak med en af sine store forpoter til et stykke mos. „Jeg har ikke stjålet dem, hvis det er det, du tænker på."

Gråpyt så på ham i et stykke tid. „Nej, det tror jeg heller ikke," mjavede hun endelig. „Men du fortæller mig ikke hele sandheden, vel?"

„Jeg har fortalt dig alt det, som du behøver at vide."

„Nej, det har du ikke!" Vreden lyste ud af Gråpyts øjne. „Hvad med deres mor? Jeg ved af egen erfaring, hvad det vil sige at miste sine unger, Egehjerte. Jeg vil ikke ønske for nogen anden kat at skulle opleve den sorg."

Egehjerte løftede hovedet og stirrede på hende, mens en svag knurren steg op af hans hals. „Deres mor er sandsynligvis en vagabonderende kat. Vejret er for barskt til at lede efter hende."

„Men Egehjerte –"

„Vær sød bare at tage dig af killingerne!" Hankatten sprang op og vendte sig brat om for at mase sig ud af killingereden. „Jeg kommer med noget friskt bytte til dig," mjavede han over skulderen, inden han forsvandt.

Da han var væk, bøjede Gråpyt hovedet ned til killingerne og gned deres pels med sin tunge for at varme dem. Den våde sne havde udvisket det meste af deres lugt, alligevel kunne Gråpyt stadig fornemme duften af skov, af visne blade og frossen jord. Og nedenunder disse dufte lå der noget andet, endnu mere svagt …

Gråpyt holdt op med at slikke killingerne. Havde hun virkelig lugtet det, hun troede, eller spillede fantasien hende et puds? Igen bøjede hun hovedet, åbnede munden og indåndede killingernes duft.

Hendes øjne blev store, og uden at blinke stirrede hun ind i skyggerne yderst i killingereden. Hun havde ikke taget fejl. Pelsen på disse to moderløse killinger, hvis oprindelse Egehjerte ikke ville gøre rede for, bar uden tvivl duften fra en fjendtlig klan!

KAPITEL 1

En iskold vind hvirvlede sneen ind i Ildhjertes ansigt, da han kæmpede sig ned ad slugtens side mod Tordenklanlejren. Han holdt den mus, som han lige havde dræbt, fast med sine kæber. Snefnuggene faldt så tæt, at han næsten ikke kunne se, hvor han var på vej hen.

Byttedyrets duft fyldte hans næsebor og fik hans mund til at løbe i vand. Han havde ikke spist noget siden den forgangne nat, hvilket med al tydelighed viste, hvor lidt bytte der fandtes i den bladløse årstid. Sultens kløer rev i hans mave, men Ildhjerte ville aldrig bryde Krigerloven: Først måtte klanen få føde.

Da Ildhjerte tænkte tilbage på det slag, der havde fundet sted kun tre dage tidligere, fordrev en glød af stolthed for en stund kulden fra den sne, der dækkede hans flammefarvede pels. Sammen med de andre krigere fra Tordenklanen havde han støttet Vindklankattene, da de var blevet angrebet af de to andre klaner i skoven. Mange katte var blevet såret under denne kamp. Derfor var det endnu mere vigtigt, at de, som kunne gå på jagt, kom hjem med bytte.

Da Ildhjerte maste sig igennem tornbladstunnelen, som dannede indgangen til lejren, kom han til at skubbe sneen ned fra de tornede grene ovenover, og det gav et ryk i hans ører, da de kolde klumper faldt ned på hans hoved. Tjørnebuskene uden om lejren gav lidt ly for vinden, men lysningen i midten af lejren lå øde hen. Når sneen lå i sådan et tykt lag, foretrak samtlige katte at blive inde i deres huler for at holde varmen. Knækkede træstubbe og grenene fra et væltet træ ragede ud over snedækket. Et enkelt potespor førte fra lærlingenes hule over til brombærkrattet, hvor killingereden befandt sig. Ved synet af

dette spor kunne Ildhjerte ikke lade være med at tænke på, at han ikke længere havde nogen lærling, nu da Kokspote var kommet til skade ved Tordenstien.

Ildhjerte traskede gennem sneen ind i hjertet af lejren og lagde musen på bunken med friskt bytte tæt på det buskads, hvor krigerne havde deres sovested. Det var en ynkelig, lille bunke. De få byttedyr, som blev fanget, var tynde og afpillede, og udgjorde ikke engang en mundfuld for en udsultet kriger. Der ville ikke komme flere fede mus, før de nye blades årstid begyndte, og det ville vare mange måner endnu.

Da Ildhjerte vendte sig om for at gå på jagt igen, hørte han en høj mjaven bag sig. Han snurrede rundt.

Det var Tigerklo, klanens næstkommanderende, som maste sig ud af krigernes hule. „Ildhjerte!“

Ildhjerte gik over til ham gennem sneen. Selv om han respektfuldt bøjede hovedet, var han bevidst om, at den kæmpestore, stribede kat stirrede på ham med sine ravfarvede øjne. Endnu en gang dukkede alle hans betænkeligheder angående Tigerklo op til overfladen. Klanens næstkommanderende var stærk, respekteret og en fremragende kriger, men Ildhjerte kendte til mørket i hans hjerte.

„Du behøver ikke at gå på jagt igen i nat,“ brummede Tigerklo, da Ildhjerte kom nærmere. „Blåstjerne har udvalgt dig og Gråstribe til at deltage i Klanforsamlingen.“

Ildhjertes ører sitrede af ophidselse. Det var en ære at ledsage anføreren til Klanforsamlingen, hvor alle fire klaner mødtes i fred ved fuldmåne.

„Du må hellere se at få spist noget,“ tilføjede den mørkpelsede hankat. „Vi tager af sted ved måneopgang.“ Han gik over lysningen mod Højstenen, hvor Blåstjerne, klanens anfører, havde sin hule; så stoppede han op og drejede sit store hoved for at kaste et blik tilbage på Ildhjerte. „Men prøv at huske til Forsamlingen, hvilken klan du hører til,“ hvæsede han.

Vreden blussede op i Ildhjerte og fik ham til at rejse børster. „Hvad får dig til at sige sådan noget?“ spurgte han modigt. „Tror du, at jeg ikke er trofast over for min egen klan?“

Klanens næstkommanderende vendte sig om imod ham, og Ildhjerte måtte tage sig sammen for ikke at vige tilbage for truslen i hankattens spændte skuldre. „Jeg så dig ved det sidste slag." Tigerklos stemme var kun en lav knurren, og hans ører lå fladt ned mod hovedet, da han svarede: „Jeg så, at du lod en Flodklankriger undslippe."

Ildhjerte krympede sig, da hans tanker fløj tilbage til slaget i Vindklanens lejr. Tigerklo havde ret. Ildhjerte havde ladet en Flodklankriger flygte uden en skramme, men ikke på grund af fejhed eller troløshed. Krigeren havde været Sølvflod. Resten af Tordenklanen havde ikke kendskab til det, men Ildhjertes bedste ven, Gråstribe, var forelsket i hende, og Ildhjerte kunne ikke få sig selv til at gøre hende fortræd.

Han havde gjort sit bedste for at overbevise Gråstribe om at stoppe sine besøg hos Sølvflod – deres forhold var stik imod Krigerloven og bragte dem begge to i stor fare. Men Ildhjerte vidste med sig selv, at han aldrig ville forråde Gråstribe.

Bortset fra det var Tigerklo bestemt ikke den rigtige til at beskylde nogen som helst kat for troløshed. Han havde stået i udkanten af kampmylderet og havde set til uden at hjælpe, mens Ildhjerte kæmpede for sit liv imod en anden Flodklankriger. Og det var ikke en gang den tungeste anklage, som Ildhjerte kunne rette mod klanens næstkommanderende. Han mistænkte Tigerklo for at have myrdet Tordenklanens tidligere næstkommanderende, Rødhale, og endda for at planlægge at skaffe deres anfører af vejen.

„Hvis du mener, at jeg ikke er trofast over for klanen, så sig det til Blåstjerne," mjavede han udfordrende.

Tigerklo trak læberne tilbage, knurrede og spændte musklerne, mens han blottede sine lange kløer. „Jeg behøver ikke at forstyrre Blåstjerne," hvæsede han. „Jeg kan selv klare en kælekat som dig."

Han stirrede på Ildhjerte i et stykke tid. Men det gik op for Ildhjerte, at der ud over mistilliden også lå et strejf af frygt i de brændende, ravfarvede øjne. *Tigerklo er usikker på, hvor meget jeg ved,* tænkte han pludselig.

Ildhjertes ven Ravnepote, Tigerklos egen lærling, havde været vidne til mordet på Rødhale. Tigerklo havde prøvet at dræbe ham, for at

han ikke skulle røbe noget, og derfor havde Ildhjerte ført Ravnepote til Aks, en enegænger, som boede på en tobensgård på den anden side af Vindklanens territorium. Ildhjerte havde forsøgt at fortælle Ravnepotes historie til Blåstjerne, men klanlederen havde afvist at tro, at hendes modige næstkommanderende kunne gøre sig skyldig i sådan en forbrydelse. Mens Ildhjerte nu så gennemborende på Tigerklo, vendte hans fortvivlelse tilbage; det føltes, som om et træ var væltet ind over ham og havde naglet ham til jorden.

Uden at mæle flere ord snurrede Tigerklo rundt og gik væk. Mens Ildhjerte fulgte ham med blikket, hørte han en raslen fra krigernes hule og så Gråstribe stikke hovedet ud gennem grenene.

„Hvad i alverden laver du?“ mjavede han. „Er du rigtig klog at udfordre Tigerklo på den måde! Han laver krageæde ud af dig!“

„Ingen kat skal kalde mig for troløs,“ svarede Ildhjerte.

Gråstribe bøjede hovedet og slikkede sig kort på brystet. „Jeg er ked af det, Ildhjerte,“ mumlede han. „Jeg ved godt, at det hele skyldes mig og Sølvflod –“

„Nej, det passer ikke,“ afbrød Ildhjerte ham, „og du ved det godt. Det er Tigerklo, der er problemet, ikke dig.“ Han rystede sneen af pelsen. „Kom, lad os spise.“

Gråstribe kom ud og gik hen til bunken med friskt bytte. Ildhjerte fulgte efter ham, tog en markmus og bar den tilbage til krigernes hule for at spise den. Gråstribe krøb sammen ved siden af ham, tæt ved hulens ydervæg.

Hvidstorm og nogle af de øvrige ældre krigere lå sammenrullet i midten af buskadset og sov, men ellers var hulen tom. Deres sovende kroppe afgav varme, og næsten ingen sne var trængt igennem loftet af tætte grene.

Ildhjerte tog en mundfuld af markmusen. Kødet var hårdt og sejt, men han var så sulten, at han syntes, det smagte vidunderligt. Alt for hurtigt var det forsvundet, men det var bedre end ingenting og gav ham de fornødne kræfter til at tilbagelægge vejen til Klanforsamlingen.

Efter at Gråstribe også havde slubret sit måltid i sig, lå de to katte tæt sammen og slikkede hinandens kolde pels. Det var en lettelse for

Ildhjerte igen at kunne dele tunger med Gråstribe efter den svære tid, hvor det så ud, som om Gråstribes kærlighed til Sølvflod ville ødelægge hans venskab med Ildhjerte. Selv om Ildhjerte stadig var bekymret over sin vens forbudte affære, var deres venskab efter slaget blevet genoplivet og var nu lige så stærkt som før. Hvis de ville overleve den lange, bladløse årstid, var de nødt til at stole på hinanden, og Ildhjerte vidste, at han havde brug for Gråstribes støtte til at kunne stå imod Tigerklos tiltagende fjendtlighed.

„Jeg er spændt på at høre, hvilke nyheder der er i aften," hviskede han i sin vens grå øre. „Jeg håber, at Flodklanen og Skyggeklanen har draget deres lære af slaget. Vindklanen bliver ikke fordrevet fra sit territorium igen."

Gråstribe rørte utilpas på sig. „Kampen handlede ikke kun om grådighed efter mere territorium," påpegede han. „Der er endnu mindre bytte end normalt – Flodklankattene sulter, efter at tobenene er trængt ind på deres område."

„Det ved jeg godt." Det gav et ryk i Ildhjertes ører. Selv om det var ham imod, havde han forståelse for, at hans ven gerne ville forsvare Sølvflods klan. „Men at tvinge en anden klan fra dens territorium er ikke det rigtige svar."

Gråstribe gav ham mumlende ret og tav bagefter. Ildhjerte vidste, hvordan han måtte have det. Det var kun få måner siden, de havde krydset Tordenstien for at finde Vindklankattene og føre dem hjem. Alligevel holdt Gråstribe på grund af sin kærlighed til Sølvflod også med Flodklanen. Der fandtes ingen simple svar. Manglen på byttedyr ville blive ved med at være et stort problem for alle fire klaner, i det mindste indtil den bladløse årstid løsnede sit grusomme greb om skoven.

Under Gråstribes regelmæssige slik blev Ildhjerte mere og mere søvnig, men fór sammen ved en raslende lyd fra grene uden for hulen. Tigerklo kom indenfor, efterfulgt af Mørkstribe og Langhale. De satte sig i en klynge midt i buskadset og gloede alle tre olmt på Ildhjerte. Ildhjerte iagttog dem gennem øjensprækkerne og ville have ønsket, at han kunne overhøre deres samtale. Han kunne kun alt for godt

forestille sig, at de pønsede på en plan imod ham, og han spændte uvilkårligt musklerne. Det gik op for ham, at han aldrig ville føle sig tryg i sin egen klan, så længe Tigerklos forræderi forblev en hemmelighed.

„Hvad er der?“ spurgte Gråstribe og løftede hovedet.

Ildhjerte strakte sig og prøvede at slappe af igen. „Jeg stoler ikke på dem,“ hviskede han og bevægede ørerne i retning af Tigerklo og hans følge.

„Det kan man ikke bebrejde dig,“ mjavede Gråstribe. „Hvis Tigerklo nogensinde finder ud af det med Sølvflod …“ Han gøs.

Ildhjerte trykkede sig trøstende ind til ham og blev ved med at spidse ører for at opfange Tigerklos ord. Han syntes at høre sit eget navn og blev fristet til at rykke tættere på, men i det samme mødte han Langhales blik.

„Hvad glor du på, kælekat?“ hvæsede den stribede kriger. „Tordenklanen vil kun have trofaste katte.“ Derefter vendte han med vilje ryggen til Ildhjerte.

Med det samme sprang Ildhjerte op. „Og hvem giver *dig* retten til at sætte spørgsmålstegn ved vores loyalitet?“ hvæsede han.

Langhale ænsede ham ikke.

„Nu kan det være nok!“ mjavede Ildhjerte vredt til Gråstribe. „Det er åbenlyst, at Tigerklo spreder onde rygter om mig.“

„Men hvad vil du stille op?“ Gråstribe lød til at have givet op over for deres næstkommanderendes fjendtlighed.

„Jeg vil tale med Ravnepote en gang til,“ mjavede Ildhjerte. „Måske husker han flere ting fra slaget, noget, jeg kan bruge til at overbevise Blåstjerne med.“

„Men Ravnepote lever nu på tobensgården. Du bliver nødt til at krydse hele Vindklanterritoriet. Hvordan vil du forklare, at du bliver væk fra lejren i så lang tid? Det vil kun føre til, at Tigerklos løgne virker mere troværdige.“

Ildhjerte havde gjort op med sig selv, at han var villig til at løbe den risiko. Han havde aldrig udspurgt Ravnepote om detaljerne om Rødhales død under kampen mod Flodklanen for så mange måner

siden. Dengang havde det været mere magtpåliggende for ham at få Ravnepote uden for Tigerklos rækkevidde.

Nu var han til gengæld nødt til at finde ud af, hvad det præcist var, Ravnepote havde overværet. For han blev mere og mere overbevist om, at hans ven *måtte* vide noget, som kunne bevise, hvor stor en fare Tigerklo udgjorde for sin klan.

„Jeg tager af sted i aften," mjavede Ildhjerte lavmælt. „Efter Klanforsamlingen smutter jeg. Hvis jeg kommer hjem med friskt bytte, kan jeg påstå, at jeg har været ude at jage."

„Du løber en stor risiko," mjavede Gråstribe og slikkede kærligt Ildhjertes øre. „Men Tigerklo er også mit problem. Hvis du er fast besluttet på at tage af sted, så tager jeg med dig."

Det var holdt op med at sne, og himlen var skyfri, da Tordenklankattene, med Ildhjerte og Gråstribe iblandt, forlod lejren med kurs gennem skoven mod De Fire Træer. Den snedækkede jord lyste i fuldmånens hvide skær, og frosten glitrede på hver en gren og sten.

En brise blæste imod dem, hvirvlede sne op og bragte lugten fra mange katte med sig. Ildhjerte gøs af forventning. Alle de fire klaners territorier mødtes i den hellige lysning, og ved hver fuldmåne blev der erklæret våbenhvile, så klanerne kunne forsamle sig under de fire store egetræer, som stod midt i lysningen med de stejle sider.

Ildhjerte gik bag Blåstjerne. Hun havde allerede krummet sig sammen for at liste de sidste få halelængder hen til bakkekammen, hvorfra hun spejdede ned i lysningen. I midten ragede en sten op mellem egetræerne, og dens takkede omrids så sort ud mod sneen. Mens Ildhjerte afventede Blåstjernes signal om at fortsætte, iagttog han de andre klankatte, som gik rundt og hilste på hinanden nede i fordybningen. Det undgik ikke hans opmærksomhed, at Vindklankattene stirrede og rejste børster, når de mødte kattene fra Flodklanen og Skyggeklanen. Det var tydeligt, at ingen af dem havde glemt den nylige kamp, og hvis ikke det havde været for våbenhvilen, havde de slået kløerne i hinandens pels.

Ildhjerte genkendte Storstjerne, Vindklanens anfører, som sad tæt ved Den Store Sten med sin næstkommanderende, Dødfod, ved sin side. Ikke langt derfra sad Drypnæse og Mudderpels, healerkattene fra Skyggeklanen og Flodklanen, side om side og så på de andre katte. Månens lys spejlede sig i deres øjne.

Ved siden af Ildhjerte stod Gråstribe med spændte muskler og så ned på lysningen med strålende, forventningsfulde øjne. Da Ildhjerte fulgte sin vens blik, fik han øje på Sølvflod, som dukkede op fra skyggerne. Hendes smukke sorte og sølvfarvede pels skinnede i månelyset.

Ildhjerte holdt et suk tilbage. „Hvis du vil tale med hende, så pas på, hvem der ser dig," advarede han sin ven.

„Jeg skal nok passe på," mjavede Gråstribe. Med forpoterne fejede han over den hårde grund, mens han ventede på det øjeblik, hvor han atter kunne være sammen med sin elskede Flodklankat.

Ildhjerte kastede et blik på Blåstjerne i forventning om, at hun ville give tegn til at gå ned i lysningen, men i stedet for så han, at Hvidstorm gik frem igennem sneen og stillede sig ved siden af hende. „Blåstjerne," hørte Ildhjerte den prægtige, hvide kriger hviske, „hvad vil du sige om Blodhale? Vil du fortælle de andre klaner, at vi har givet ham asyl?"

Ildhjerte ventede spændt på Blåstjernes svar. Blodhale havde tidligere heddet Blodstjerne og havde været anfører af Skyggeklanen. Han havde myrdet sin egen far, Knortestjerne, og stjålet killinger fra Tordenklanen. Til gengæld havde Tordenklanen hjulpet Blodstjernes egen klan med at jage ham ud i skoven. Kort efter havde Blodstjerne ført en bande af lovløse, vagabonderende katte til angreb mod Tordenklanlejren. Under slaget havde Gultand, Tordenklanens healerkat, revet ham i øjnene med sine kløer, og nu var Blodhale deres fange, blind og besejret. Ildhjerte vidste, at selv om den tidligere leder havde fået frataget sit navn, som han i sin tid havde modtaget af Stjerneklanen, og selv om han blev holdt under streng bevogtning, så ville de andre klaner forvente, at Tordenklanen dræbte ham eller jagede ham ud i skoven for at dø. De ville ikke blive glade ved nyheden om, at Blodhale var i live.

Blåstjerne fjernede ikke sit blik fra kattene i lysningen nedenfor. „Jeg siger ikke noget," besvarede hun Hvidstorms spørgsmål. „Det angår ikke de andre klaner. Blodhale er nu Tordenklanens ansvar."

„Modige ord," knurrede Tigerklo fra sin plads ved Blåstjernes anden side. „Eller skammer vi os bare over det, vi har gjort?"

„Vi Tordenklankatte behøver ikke at skamme os over, at vi har vist nåde," gav Blåstjerne igen i en kølig tone. „Men der er ingen grund til at fremprovokere problemer." Inden Tigerklo nåede at protestere, sprang hun op og vendte sig om mod resten af Tordenklankattene. „Lyt til mig," mjavede hun. „Ingen kat må tale om angrebet fra de lovløse katte, eller nævne Blodhale. Det er noget, der kun angår vores egen klan."

Hun ventede, indtil der lød bifaldende mjaven fra de forsamlede katte. Så gav hun med halen signal til, at Tordenklankattene kunne slutte sig til de andre klaner i fordybningen nedenfor. Hun ræsede ned gennem buskene, tæt efterfulgt af Tigerklo, hvis enorme poter piskede sneen op.

Ildhjerte løb efter dem. Lige så snart han var gledet ud af buskene og kommet ind i lysningen, så han, at Tigerklo var standset op og stirrede mistænksomt på ham. „Gråstribe," hvislede Ildhjerte forsigtigt over skulderen, „jeg tror ikke, du bør forsvinde sammen med Sølvflod i aften. Tigerklo har allerede –"

Det gik pludselig op for Ildhjerte, at Gråstribe ikke længere var i nærheden af ham. Han kiggede sig omkring og så sin ven forsvinde bag Den Store Sten. Et eller to hjerteslag senere strøg Sølvflod uden om en gruppe af Skyggeklankrigere og fulgte efter ham.

Ildhjerte udstødte et suk. Han kastede et blik på Tigerklo for at se, om klanens næstkommanderende havde lagt mærke til deres forsvinden. Men Tigerklo var gået videre for at slutte sig til Knurhår fra Vindklanen, og Ildhjerte lod atter pelsen på sine skuldre synke ned.

Hvileløst gik han over lysningen og kom hen til en gruppe af ældste – Pjaltepels fra Tordenklanen og nogle andre, som han ikke kendte. De sad under en kristtjørn med skinnende, blanke blade, hvor der

ikke lå så meget sne. Alt imens han blev ved med at holde udkig efter Gråstribe, satte Ildhjerte sig ned for at lytte til deres samtale.

„Jeg husker en bladløs tid, som var endnu værre end denne her." Det var en gammel, sort hankat, der talte. Hans snude var sølvfarvet, og hans flanker bar ar fra mange kampe. Hans korte, ujævne pels bar Vindklanens lugt. „Floden var tilfrossen i mere end tre måner."

„Du har ret, Kragepels," bifaldt en stribet dronning. „Og der var endnu mindre bytte, selv for Flodklanen."

Et øjeblik var Ildhjerte forbavset over, at to ældste fra klaner, som for nylig havde været fjender, kunne tale sammen så roligt uden at hvæse hadefuldt ad hinanden. Men, tænkte han så, det var jo to ældste. De måtte have oplevet mange slag i løbet af deres liv.

„Unge krigere i vores dage," tilføjede den gamle, sorte kat med et sideblik på Ildhjerte, „ved ikke, hvad det vil sige at lide afsavn."

Ildhjerte skrabede i de visne blade under træet og prøvede at virke respektfuld. Pjaltepels, som sad tæt ved ham, slog venlig med halen.

„Det må have været dengang, Blåstjerne mistede sine unger," huskede Pjaltepels, som var en af Tordenklanens ældste. Ildhjerte spidsede ører. Plethale havde engang nævnt noget vedrørende Blåstjernes unger, som var blevet født, lige inden hun var blevet næstkommanderende i klanen. Men han havde aldrig fået at vide, hvor mange killinger hun havde haft, eller hvor gamle de havde været, da de døde.

„Og husker I tøvejret samme år?" afbrød Kragepels Ildhjertes tanker. Hans blik blev tomt, da han fortabte sig i sine minder. „Nede i slugten steg floden næsten så højt som til grævlingegravene."

Pjaltepels gøs. „Det husker jeg godt. Tordenklanen kunne slet ikke krydse floden for at komme til Klanforsamlingen."

„Der var katte, der druknede," mindedes Flodklandronningen sørgmodigt.

„Og byttedyr," tilføjede Kragepels. „De katte, der overlevede, befandt sig på randen af sultedøden."

„Må Stjerneklanen sørge for, at det ikke bliver så slemt i år!" mjavede Pjaltepels inderligt.

Kragepels hvæsede: „De unge katte i dag ville aldrig klare det. Vi var mere hårdføre i gamle dage.“

Ildhjerte kunne ikke lade være med at blande sig. „Vi har nu stærke krigere –“

„Hvem har spurgt dig om din mening?“ knurrede den gnavne, gamle hankat. „Du er jo ikke andet end en stor unge!“

„Men vi –“ Ildhjerte standsede midt i sætningen, da et skarpt hyl rungede over lysningen og fik kattene til at tie stille. Han drejede hovedet og fik øje på fire katte, der stod på Den Store Sten som silhuetter i det sølvagtige måneskær.

„Tys!“ hvæsede Pjaltepels. „Nu starter mødet.“ Han bevægede ørerne i Ildhjertes retning og spandt blidt: „Du må ikke tage dig af Kragepels. Han kan finde fejl selv ved Stjerneklanen.“

Ildhjerte så taknemmeligt på Pjaltepels, lagde poterne ind under kroppen og gjorde sig det bekvemt.

Storstjerne, Vindklanens anfører, lagde ud ved at informere om, hvordan hans katte prøvede at komme til hægterne efter slaget mod Flodklanen og Skyggeklanen. „En af vores ældste er død,“ mjavede han, „men samtlige krigere vil overleve – for at kæmpe igen en anden dag,“ tilføjede han sigende.

Natstjerne lagde ørerne ned og gjorde øjnene smalle, mens Krumstjerne knurrede dybt og truende.

Det prikkede i Ildhjertes pels. Hvis anførerne begyndte at kæmpe mod hinanden, ville også deres katte slås. Var dette nogensinde sket til en Klanforsamling? Men ikke engang Natstjerne, Skyggeklanens nye, dristige anfører, ville forhåbentlig risikere Stjerneklanens vrede ved at bryde den hellige våbenhvile!

Mens Ildhjerte ængsteligt iagttog de ophidsede katte, trådte Blåstjerne frem. „Det er gode nyheder, Storstjerne,“ mjavede hun smidigt. „Vi burde alle være glade for at høre, at Vindklanen er ved at genvinde sin styrke.“

Hendes blå øjne funklede i månelyset, da hun kiggede på Skyggeklanens og Flodklanens ledere. Natstjerne undveg hendes blik, og Krumstjerne bøjede hovedet. Hans udtryk var svært at tyde.

Først havde Skyggeklankattene under Blodstjernes grusomme kommando fordrevet Vindklanen for at udvide deres egne jagtområder. Flodklanen havde benyttet sig af Vindklanens forsvinden til at gå på jagt i det forladte territorium. Men efter Blodstjernes nederlag og flugt havde Blåstjerne haft held til at overbevise de andre anførere om, at livet i skoven afhang af alle fire klaner, og at Vindklanen måtte vende tilbage. Ildhjerte skælvede ved tanken om den lange og vanskelige rejse, som han havde gennemført sammen med Gråstribe for at finde Vindklanen og føre kattene tilbage til deres forblæste højslette.

Det mindende ham om, at han endnu en gang var nødt til at krydse højsletten for at finde Ravnepote, og han vrikkede utilpas med kroppen. Han glædede sig ikke til turen. *I det mindste er Vindklanen venligsindet over for Tordenklanen,* tænkte han. *Så vi burde ikke blive angrebet undervejs.*

„Også Tordenklanens katte er ved at komme til kræfter igen," fortsatte Blåstjerne. „Desuden er to af vores lærlinge blevet til krigere siden sidste Klanforsamling. De vil fra nu af blive kaldt Støvpels og Sandstorm."

Bifaldende hyl lød fra mængden af katte neden for stenen – hovedsageligt fra Tordenklanen og Vindklanen, bemærkede Ildhjerte. Han fik et glimt af Sandstorm, som sad med stolt løftet hoved.

Nu forløb mødet mere fredeligt. Ildhjerte huskede den foregående Klanforsamling, da anførerne havde beskyldt hinanden for at jage uden for deres egne områder, men ingen kat nævnte det nu. En bande af lovløse katte, anført af Blodhale, havde været ansvarlig for dette. Men nyheden om, at disse vagabonder havde angrebet Tordenklanlejren og var blevet besejret uden problemer, havde åbenbart ikke spredt sig. Blåstjernes hemmelighed om hendes blinde fange Blodhale var ikke blevet røbet.

Da mødet var slut, så Ildhjerte sig om efter Gråstribe. Hvis de ville tage over til Ravnepote, var de nødt til at gå snart, mens de andre klankatte stadig opholdt sig i fordybningen og ikke lagde mærke til, hvilken retning de forsvandt i.

Ildhjertes blik mødte Rappotes, Langhales lærling, som sad midt i

en gruppe af unge katte fra Skyggeklanen. Skyldbetynget så Rappote væk. På ethvert andet tidspunkt ville Ildhjerte have kaldt ham over til sig og givet ham ordre om at finde sin mentor før hjemturen, men lige nu var han ene og alene opsat på at finde Gråstribe hurtigst muligt. Han glemte alt om Rappote, så snart han fik øje på sin ven, som banede sig vej hen imod ham. Han kunne ikke se Sølvflod.

„Der er du jo!" råbte Gråstribe. Hans gule øjne skinnede. Ildhjerte kunne se, at han havde nydt Klanforsamlingen, selv om han tvivlede på, at vennen havde opsnappet ret meget af snakken. „Er du klar?" mjavede han.

„Mener du til at tage over til Ravnepote?"

„Ikke så højt!" hvæsede Ildhjerte og så sig bekymret omkring.

„Ja, jeg er klar," mjavede Gråstribe med sagtere stemme. „Jeg kan ikke påstå, at jeg glæder mig til det. Men hvis det er det, der skal til for at blive fri for Tigerklo – hvis du altså ikke er kommet på en bedre idé i mellemtiden?"

Ildhjerte rystede på hovedet. „Det er vores eneste mulighed."

I fordybningen vrimlede det stadig med katte, som gjorde sig klar til at tage af sted i fire forskellige retninger. Ingen syntes at lægge mærke til Ildhjerte og Gråstribe, før de næsten var nået hen til skråningen, som førte op til Vindklanens højslette. Så lød der en mjaven bag dem.

„Hej, Ildhjerte! Hvor er du på vej hen?"

Det var Sandstorm.

„Øh …" Ildhjerte så desperat på Gråstribe. „Vi går en omvej," fandt han hurtigt på. „Mudderklo fra Vindklanen har fortalt os om et bo med unge harer lige inden for grænserne af vores territorium. Vi har tænkt os at bringe noget friskt bytte med hjem." Pludselig blev han nervøs ved tanken om, at Sandstorm kunne tilbyde at tage med dem, og tilføjede: „Vil du være sød at sige det til Blåstjerne, hvis hun spørger, hvor vi er henne?"

„Selvfølgelig." Sandstorm gabte og afslørede en mund fuld af skarpe, hvide tænder. „Jeg vil tænke på jer, og hvordan I piler efter harer, når jeg ligger sammenrullet i min dejlige, varme rede!" Og med et svirp med halen vendte hun om.

Ildhjerte var lettet; han kunne ikke lide at lyve over for hende. „Lad os komme af sted,“ mjavede han til Gråstribe. „Før der er flere katte, der får øje på os.“

De to unge krigere gled ind i buskenes ly og krøb op ad skråningen. På toppen standsede Ildhjerte kort op og så sig tilbage for at sikre sig, at ingen var fulgt efter dem. Så kom de to katte op over bakkekammen og løb i retning af mosen og tobensgården bag den.

Det er vores eneste mulighed, blev Ildhjerte ved med at gentage for sig selv. Han måtte finde ud af sandheden. Ikke kun på grund af Rødhale og Ravnepote, men for hele klanens skyld. Der måtte sættes en stopper for Tigerklo … inden han fik lejlighed til at dræbe igen.

Fire klaner – én skæbne

Den tamme kat Røde er blevet medlem af Tordenklanen – en af de fire klaner af vilde katte, der lever frit i skoven. Her er han blevet uddannet som kriger og har fået navnet Ildhjerte.

Efter en hård vinter med kampe og mangel på mad er der tilsyneladende fred i skoven igen. Skyggeklanens brutale anfører, Blodstjerne, er besejret, og sneen er begyndt at smelte, så det er blevet lettere for alle klanerne at finde bytte.

Men smeltevandet får floden til at gå over sine bredder, og Ildhjerte og hans ven Gråstribe må endnu en gang komme en anden klan til hjælp. Samtidig bærer de to venner på en hemmelighed, som truer deres venskab. Gråstribe mødes stadig med Sølvflod, en hunkat fra Flodklanen, men det er forbudt, og da Sølvflod bliver gravid, lurer katastrofen.

Ildhjerte bærer dog på en endnu tungere hemmelighed. Han ved, at Tordenklanens næstkommanderende, Tigerklo, er en forræder, som er parat til hvad som helst for at tage magten i klanen. Men klanlederen Blåstjerne vil ikke lytte til Ildhjertes mistanker. Hvilke dunkle planer har Tigerklo, og kan Ildhjerte nå at afsløre ham, før det er for sent?

HEMMELIGHEDERNES SKOV er det tredje bind i den spændende serie om KRIGERKATTENE.

Glæd dig til den spændende fortsættelse om KRIGERKATTENE i bind 4: UVEJRET KOMMER

SOHN

ISBN 978-87-7122-032-2
9788771 220322

WWW.SOHN.DK